

Lindstrom, Alvin Gordon
Private
1st Canadian Parachute
Battalion
Royal Canadian Infantry Corps
L/102238

Alvin Gordon Lindstrom, roepnaam Gordon, is geboren op woensdag 26 oktober 1921 in Ketchen, Saskatchewan, Canada. Zoon van Anton George Lindstrom (1891-1949) en Alma Charlotte Lindstrom-Holte. Zij zijn getrouwd op 22 november 1917 in Kamsack, Saskatchewan, Canada. Het gezin bestaat verder uit drie broers: Willard, Melford en Richard. En vier zusters: Florence, Marian, Berdella en Clarice. Ze wonen in een boerderij in Ketchen, district Preeceville, Saskatchewan, Canada. Ze bewerken akkers en houden er vee. Door de dichtheid van het land is het moeilijk om de kost te verdienen. De familie is lid van de Lutherse Kerk.

Hij gaat naar de Netchie Hills School waar de eerste les gegeven wordt in 1908. De school is genoemd naar Indianen, genaamd "Netchies", die op een heuvel ten noorden van de school wonen. Alvin Gordon volgt deze school tot Grade 7, maar op 15-jarige leeftijd verlaat hij de school om vijf jaar te gaan werken op een boerderij in Sturgis, Saskatchewan, Canada. Hij leert daar tractor rijden, maar werkt ook als chauffeur op een vrachtwagen geladen met graan en hout.

Alvin Gordon leest graag tijdschriften, vindt muziek leuk maar bespeelt zelf geen instrumenten. Verder danst hij graag en speelt softbal en ijshockey.

Alvin Gordon spreekt de Engelse taal, maar beheerst daarnaast ook de Noorse taal. Hij heeft blauwe ogen, donkerbruin haar en een lengte van 1.75 m en weegt 67,5 kg. Hij heeft een litteken net beneden zijn rechterknie-schijf. Op 2 september 1942 meldt de 20-jarige Alvin Gordon zich aan voor het Canadese leger bij No 12 District Depot, Canadian Army Active Force in Regina, Saskatchewan, Canada. Hij doorstaat de militaire keuring prima. Er wordt gezien dat hij opgezwollen amandelen heeft, maar geeft aan er geen last van te hebben. Bij zijn aanmelding geeft hij tevens aan dat hij geïnteresseerd is om monteur te worden. Alvin Gordon heeft behoorlijk wat revisiewerk gedaan bij zijn werkgever en vindt dit werk leuk. Hij is geschikt voor de Royal Canadian Engineers. Twee van zijn broers hebben zich ook aangemeld in het Canadese leger en zijn overzee geplaatst. Na de oorlog wil Alvin Gordon Lindstrom graag zelf een boerderij beginnen.

Op 19 september wordt Alvin Gordon Lindstrom ingedeeld bij #120 Basic Training Centre, maar blijft gelegerd op Regina. Hij spreekt met een soldaat die is afgewezen voor het Parachute Battalion, en dit spreekt hem aan en op 6 november 1942 geeft hij bij een interview aan dat zijn voorkeur uitgaat naar het Parachute Battalion. Op 17 december 1942 wordt hij geplaatst bij het 1^e Canadian Parachute Battalion. En dag later, 18 december, komt hij aan in Amerika op Fort Benning, Georgia, voor zijn training als parachutist.

Het vier weken durend trainingsprogramma is eerst gericht op het ontwikkelen van fysiek uithoudingsvermogen en discipline. Vervolgens op het vertrouwd maken van rekruten met de uitrusting en springtechnieken. Bij springoefeningen wordt eerst een 10 meter hoge toren gebruikt, hoog genoeg om de indruk van een grote hoogte te geven, later een 75 meter hoge toren en tenslotte springen ze uit vliegtuigen.

Ten minste vijf geslaagde sprongen uit een vliegtuig zijn nodig om gekwalificeerd te worden voor een parachutisten 'wing'. Alvin Gordon Lindstrom krijgt deze wing op 6 maart 1943.

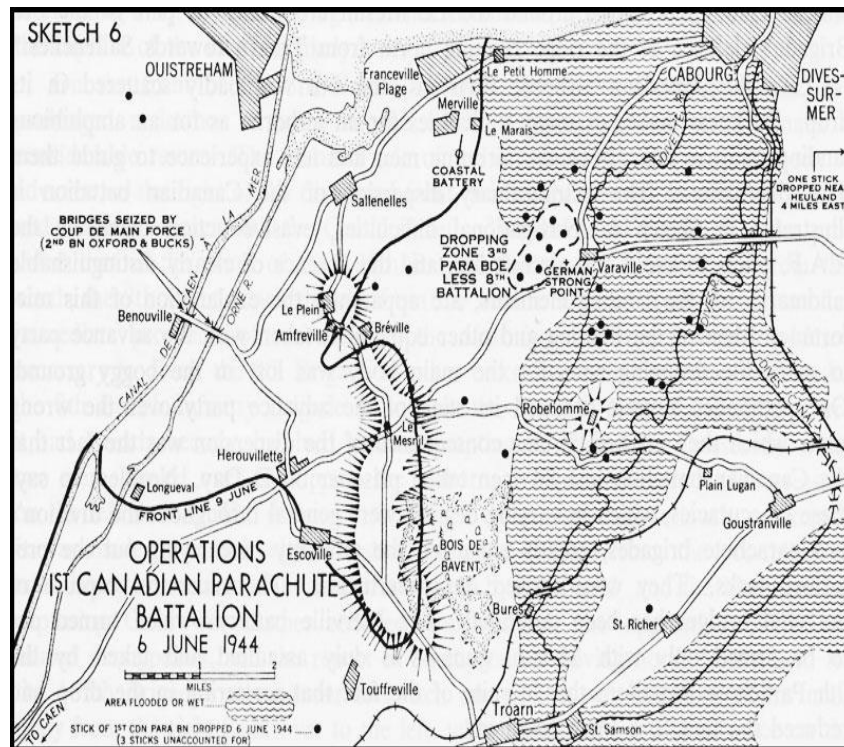
Op 15 april gaat hij voor korte tijd terug naar Camp Shilo, Manitoba. Om op 24 juli 1943 te vertrekken naar Engeland met 31 officieren en 548 mannen van het 1st Canadian Parachute Battalion aan boord van de Queen Elizabeth. Daar komen ze na vier dagen varen aan op 28 juli 1943. In Engeland wacht het 1st Canadian Parachute Battalion meer training, dit keer in Carter Barracks in Bulford, nabij Salisbury. De mannen moeten werken aan hun fysieke prestaties en deelnemen aan gevechtsoefeningen tot op bataljonsniveau. In augustus en september 1943 rennen ze elke ochtend 8 km.

Elk bataljon moet in staat zijn de volgende test te doorstaan: een 80 km lange mars met volledige uitrusting binnen 18 uur. Het 1e Canadese bataljon legt dit op 19 november 1943 af. Daarna, tot april 1944, neemt het deel aan grote gevechtsoefeningen, waarbij een landing op de Franse kust wordt gesimuleerd. Op 24 mei 1944 verlaat het bataljon Bulford naar het doorgangskamp Down Ampney om zich gereed te maken voor D-Day.

Violet en Gordon kerstmis 1944.

Alvin Gordon Lindstrom heeft in Engeland een vriendin leren kennen en vraagt op 24 februari 1944 toestemming om met haar te trouwen. Op 1 april 1944 trouwt hij met Violet Ethel Lilian Elsmere. Zij werkt op Women's Auxiliary Air Force Section R.A.F. Station Upavon, Wiltshire, Engeland. Het is een grasvliegveld, een militaire vliegopleiding en een administratief hoofdkwartier van de Royal Air Force.

Bron: www.definingmomentscanada.ca

In de nacht van 5 op 6 juni 1944 vliegen ze het Kanaal over om een paar uur voor de amfibische aanval op de oostflank van het gebied te landen. Door slechte weersomstandigheden en slecht zicht landen de soldaten verspreid, soms vrij ver van de geplande dropzone. Desalniettemin, en ondanks het Duitse verzet, bereiken de mannen van het 1e Canadian Parachute Battalion hun doelen: het bezetten van de bruggen over de rivieren Dives en Divette in Varaville en Robehomme, het beschermen van de linkerflank van het 9th Parachute Battalion tegen de Duitse artillerieopstelling in Merville en nemen een strategische positie in op een kruispunt in Le Mesnil. Het Canadese bataljon is later betrokken bij grondoperaties om het bruggenhoofd te versterken en de opmars van geallieerde troepen naar de Seine te ondersteunen. Op 6 september 1944 verlaten ze Normandië en keren terug naar het trainingskamp in Bulford, Engeland.

Van de 27 officieren en 516 manschappen van het 1^e Canadese Parachute Battalion kost D-Day het 24 officieren en 343 manschappen het leven. Het bataljon moet op sterkte worden gebracht en getraind om weer gevechtsgereed te kunnen worden ingezet. Luchtlandingstroepen moeten worden geoefend in het aanvallend gevecht, in straatgevechten en het veroveren van vijandelijke posities. In december 1944 staan de parachutisten weer klaar en varen op eerste kerstdag naar België om deel te nemen aan de strijd in de Ardennen. Tussen 22 januari en 19 februari 1945 voeren zij de verdediging bij Roermond, Nederland, aan de Maas. Op

23 februari 1945 gaat het bataljon terug naar Engeland. Op 7 maart 1945 keert het bataljon terug van verlof om te trainen voor Operatie Varsity.

In de ochtend van 24 maart 1945 gaat Operatie Varsity van start met luchtlandingsacties rond Rees en Wesel. Wesel ligt aan de rivier de Rijn, gelegen tussen het Ruhrgebied en de Nederlandse grens bij Bocholt.

Het doel van de operatie is het realiseren van een bruggenhoofd aan de rechter Rijnsoever voor de oversteek van de geallieerde legers. Operatie Varsity is het laatste grote luchtoffensief van de Tweede Wereldoorlog en blijft de grootste en meest succesvolle. In maart 1945 bereiden de geallieerde troepen zich voor om Duitsland binnen te gaan om de Tweede Wereldoorlog te beëindigen. De Rijn staat in de weg en Duitse verdedigers staan klaar om tot de laatste man te vechten. Operatie Varsity gaat van start in de ochtend van zaterdag 24 maart met een vloot van geallieerde transportvliegtuigen die vertrekt vanaf vliegbases in Frankrijk en Engeland. Naast het slepen van meer dan 1.300 zweefvliegtuigen zitten aan boord van de vliegtuigen ongeveer 17.000 parachutisten.

De parachutisten in de zweefvliegtuigen en de Curtiss C-46 vliegtuigen worden op de rechter Rijnsoever gedropt bij het dorpje Hamminkeln, in de buurt van Wesel, op de heuvels op de rechter Rijnsoever, bij de verkeers- en spoorbruggen over de Issel en in het Diersfordter Wald.

Omdat de parachutisten en luchtlandingstroepen vlakbij het front worden neergelaten, zo'n acht kilometer achter de Rijn, worden zij bij de landing door Duitse troepen beschoten waardoor er zware verliezen worden geleden. Toch weten ze na 24 uur strijd hun gestelde doelen in handen te krijgen en kan de oversteek van de Rijn door geallieerde legers beginnen.

Een van de geallieerde slachtoffers is Alvin Gordon Lindstrom. Hij komt op 23-jarige leeftijd om het leven. Hij wordt tijdelijk begraven in Essen, Duitsland.

Op 8 maart 1946 wordt Alvin Gordon Lindstrom herbergraven op de Canadese Oorlogsbegraafplaats Groesbeek, graf **XXII. C. 11.**

Onderscheidingen Alvin Gordon Lindstrom: 1939-1945 Star, France and Germany Star, Defence Medal, War Medal 1939-1945, Canadian Volunteer Service Medal and Clasp.

Tekst op zijn grafsteen:

“Fond Memories

Linger every day

Remembrance keeps him near.

Rest in Peace”

Foto Gijs Krist.

Zijn vrouw Violet Ethel Lilian Elsmere is zwanger van Alvin Gordon Lindstrom en zij krijgen een zoon , vernoemd naar zijn vader Gordon. Deze zoon krijgt op zijn beurt drie zoons. Na de oorlog woont Violet in Engeland, geen werk en de zorg voor een baby. Alvin Gordons moeder verzoekt haar met de baby naar Canada te komen, om met één van Alvin Gordons broers te trouwen. En zo geschiedt het. Ze trouwt met Willard. Willard heeft zijn hele leven met een scherf van een granaat in zijn billen rondgelopen, souvenir van de tijd dat hij in Groesbeek is tijdens de oorlog. In september 1994 is Violet nog in Groesbeek geweest bij het graf van haar geliefde Alvin Gordon. Maar na al die jaren is het verdriet nog steeds aanwezig. Violet is gestorven en in Lowestoft, Engeland, begraven. Haar as is begraven in de tuin van haar broer.

Levensverhaal : Gijs Krist, Research Team Faces to Graves.

Bronnen:
George Zeegers foto's
Commonwealth War Graves
Library and Archives Canada
1st Canadian Parachute Battalion Museum
Canadiansoldiers.com
Wikipedia

Violet in 1994 op Canadian War Cemetery in Groesbeek.

Bron : George Zeegers.

George Zeegers bij het graf.